

Spoštovani gospod Doropoljski!

Zapazil sem v Vašem kotičku, da Vam marsikdo kako dogodbo napiše. Tudi jaz Vam hočem sporočiti o gobah.

Zgodba o gobah.

Nekega jutra mi reče mati: „Pojdi v sosedov gozd pogledat, če je kaj gob.“ Naglo se odpravim. Ko že mislim iti, mi reče: „Tu imaš košarico, da denes gobe vanjo, ako jih kaj najdeš.“

Nato odidem. Ko pridem v gozd, se hipoma začudim, ko vidim, da jih je vse polno. Ko sem vse pobral in zdeval v košarico, grem dalje. Tukaj se še enkrat bolj začudim, ko vidim tako veliko gobo, da sem jo komaj držal v roki. Potem se odpravim domov. Doma se jako začudijo tako veliki gobi. Potem jih mati razreže ter jih dene sušit.

Prosim Vas lepo, da to pridenete v svoj kotiček. Narisal sem zraven košarico z gobami in tudi tisto veliko gobo. Mislim, da Vam bo ugajalo.

Presrečno Vas pozdravlja čez gore in ravnine

Vaš vdani

Martin Mordej

pri Sv. Roku ob Sotli, Dobovec št. 58.

Odgovor:

Ljubi Martin!

Košarice z gobami nisi narisal tako, da bi mogel podobno priobčiti v „Zvončku“. Treba ti je še veliko vaje, preden bodo Tvoje risbe sposobne za natisk. Tudi priložena podoba — jahač na polžu — še ne ustreza kotičkovim namenom. Priznavam Tvojo dobro voljo in pričakujem lepših risb.

Dragi gospod Doropoljski!

Dovolite, da se tudi midva odzoveva Vašemu pozivu v „Zvončku“ s prošnjo, da najino pisemce uvrstite v kotiček. Naročena sva na „Zvonček“ že drugo leto ter ga vsak mesec težko pričakujemo. Posebno

naju zanimajo rebusi in slike raznih živali. Tudi uvodne pesmi so jako lepe. Nadvse je nama ugajala Janka Lebana „Jugoslaviji“, ki sva se jo naučila na pamet. Gosposodi učiteljica nas je v šoli naučila tudi napev. Izmed vseh pesmi nam je poleg himne „Lepa naša domovina“ „Jugoslaviji“ najljubša.

Prav iskreno Vas pozdravlja
vdana

Stanko in Slavica Erženova,
učenca lj. š. v Radovljici.

Odgovor:

Ljuba Stanka in Slavica!

V resnici je Janka Lebana pesem „Jugoslaviji“ lepa in navdušujoča. Šolska mladina se je rada učila na pamet, in ob mnogih slavnostnih prilikah so jo že deklamovali. Narodna himna „Lepa naša domovina“ takisto podžiga srca in vnema ljubezen do naše prekrasne očetnjave. Te dve pesmi naj odmevata povsod, koder bivajo zavedni Jugoslovani!

Velemenjeni gosp. Doropoljski!

Po dolgem času Vam hočem zopet nekaj vrstic napisati. V tretjem razredu sem sedaj. Izpričevala prinašam dobra, ker se rada učim. Najljubše mi je računanje, posebno pošteevanka. Tudi čitanje, le risanje mi gre slabo. Petje je lažje, in ker se jih hitro navadam, znam pa veliko pesmi, kratkih in dolgih, tudi nekoliko hrvatskih, ki sem se jih naučila od sestrice iz Opatije, ko so bile pri nas. Sestra me pa časih spremlja na kitaro. Ker je naša učiteljica zbolela, imamo zopet gospodično Kocmutovo, ki me še vedno rada pohvali. Veliko snega imamo sedaj in mraz.

Sedaj Vas pa lepo pozdravlja

Vaša vdana

Tatjana Stukljeva,
učenka pri Sv. Lenartu.

Odgovor:

Ljuba Tatjana!

Jugoslovanske pesmi — umetne in narodne — so med najlepšimi umetninami, ki jih imamo. Kako sega do srca naša pesem, posebno če jo poje dobra pevka in zavedna Jugoslovanka! Pesem je znak veselja, ona pa je tudi v žalosti tolažba.

Lepe pesmi glas
sega v deveto vas.

Dragi gospod Doropoljski!

Najrajši prebiram „Zvonček“. Najbolj mi ugajajo pesenice gospoda Gangla. Zato Vam pošiljam tako pesemco, ki sem jo sestavil za papanov god. Glasise:

Papanu za god.

Papa, veš kaj?
Poslušaj zdaj:
Saj ni vic ne pekla,
samo nebesa so, papa!
Ti nisi človek in tudi ne jaz,
to je le angel, ki sanja o nas!

Franci Derganc,

pod svojim zbranim imenom Filippo Aquila,
učenec III. razreda v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Zate res ni niti vic in niti pekla — sama neboso so ob ljubezni in skrbi blagih Tvojih staršev. In vse življenje Ti poteka v radosti in veselju, kakor da bi sami angeli stali ob Tvoji strani. In tudi Ti se čutiš v njih številu — srečen med srečnimi! Naj Ti ta neskalsjena sreča v krogu ljubljenih svojcev ostane zvesta in stalna do konca dni!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Dostikrat čitam v „Zvončku“, da Vam največ pišejo otroci. Jako žal mi je, da Vam nihče iz našega kraja ne piše. Zato se hočem jaz seznaniti z Vami in Vam pišem nekaj vrstic. Hodim v šolo na Humu pri Ormožu. Šola ima tri razrede. Jaz hodim v drugi oddelek drugega razreda. V šoli me najbolj zanimajo predmeti: čitanje, pesmi, petje, zgodovina in računstvo. Sedaj se učimo vse v slovenskem jeziku. Veseli me, da se mi ni treba učiti nemščine. „Zvonček“ rada čitam, posebno rada pogledam v Vaš kotiček. Dobivam ga od gospodične učiteljice. Prosila bom očeta in mater, da mi ga naročijo. Za vselej ostanem „Zvončkova“

prijateljica. Imam tri brate; eden je v Mariboru pri vojakih. Najmlajši brat Tonček je pred dvema letoma umrl. Za njim še sedaj žalujemo. Imam tudi še dve sestri, ena pomaga doma materi, druga hodi še v šolo.

S spoštovanjem in poklonom

Rozika Jurkovičeva
na Humu pri Ormožu.

Odgovor:

Ljuba Rozika!

Pišeš, da ostaneš „Zvončku“ vedno prijateljica. Glej, tako se pridružiš številu onih, ki so našemu listu zvesti že vseh dvajset let, odkar izhaja. In nikdar se niso zaradi tega pokesali. Upam, da se tudi Ti ne boš, zato pa le preprosi očeta in mater, da Ti naroče list, ki se Ti je tako priljubil.

Dragi gospod Doropoljski!

„Zvonček“ mi jako ugaja. Letos ga imam že drugo leto naročenega. V letošnjem mi jako ugaja igrokaz „Prstan“ in „Povodnjak“ v 1. in 2. št. Pravljice in povesti za mladino najrajši čitam. V „Zvončku“ mi tudi jako ugaja „Pouk in zabava“. Kaj pa, ko bi „Pouk in zabavo“ ter svoj kotiček razširili za eno stran!?

Pozdravlja Vas

Franc Rak,

Preloge pri Prihovi, p. Konjice.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Na Tvoje vprašanje bi rad pritrdilno odgovoril, toda nečem obljubljati več, nego bi mi bilo mogoče vedno izpolnjevati. Pouku in zabavi ter kotičku je v vsaki številki določenega toliko prostora, kolikor to dovoljuje drugo gradivo. Kadar pa se „Zvončku“ število naročnikov podvoji, takrat bomo mogli list po obsegu razširiti in Tvoj nasvet bomo lahko rešili v ugodnem smislu. To pa je odvisno od vas naročnikov! Na delo torej!

Cenjeni g. Doropoljski!

Lepo se Vam zahvalim za „Zvonček“. Jako mi ugaja. Najlejša povest je „Kekec na hudi poti“. Moja sestra ga tudi rada čita. Dovoljujem si tudi prositi, če bi tudi mene zapisali med kotičkarje. Stara sem 10 let, hodim v 4. razred v Trnovem. Ime mi je Tatjana Brinškova.

Prosim, ako bi mi odpisali!

Lepo Vas pozdravlja vdana

Tatjana.

Odgovor:

Ljuba Tatjana!

Glej, tudi Ti stojiš med koticarji, ki se razvesele vsakega novega tovariša in vsake nove tovarišice. Ako je človek sam, mu je največkrat puščobno, v družbi enakomislečih pa je poln dobre volje in veselega razpoloženja. Le ostani med nami! Dobro nam došla!

Gospod Doropoljski!

Naj Vam kaj sporočim iz letošnjih počitnic. Letos sem bil že na mnogih gorah: na Golici, na Stolu, na Rovšči. Pa še nikjer ni bilo tako krasno kakor na visokem in mrzlem Triglavu. Bil je lep razgled, in videl sem skoro dalje kakor v „Zvonček“ ti-skarno. Videl sem Trento, Črno prst, Krn, Bogatina in mnogo drugih gor. Bil sem tudi v Aljaževem stolpu. Podpisal sem se tudi v spominsko knjigo, kjer je bilo podpisanih 13 Italijanov. Peljali smo se na Dovje, z Dovjega smo šli na Kot, kjer smo hodili po mnogih ledenikih. Prišli smo v Dežmanovo kočo in nato na Kredarico. Tam smo spali. Zjutraj ob pol 4. smo šli na Triglav. Pot je jako nevarna. Palice smo morali pustiti spodaj, lezli smo navzgor po vsekanih stopnicah, medtem ko smo se pri-jemali za železne kline. Bil sem jaz, oče, brat in Pepe Višnar. Nazaj smo šli na Bohinj. Šli smo v Marije Terezije kočo, potem na Velo polje in od tod v Srednjo vas. Iz Srednje vasi pa v Bohinjsko Bistrico. Po-tem smo se peljali domov. Nabrali smo planik, encijana in veliko murk. Videči smo 4 divje koze. Moj brat je ubil velikega modrasa. Rezika ni šla z nami, ker je prenevarno.

Pozdrav!

Gustelj in Rezika Tancarjeva
na Jesenicah.

Odgovor:

Ljuba Gustelj in Rezika!

Gustelj, Ti si že pogumen mož! Upaš se celo na visoki Triglav, odkoder se odpira prediven razgled daleč po slovenskem sve-tu! Kajpada nima Rezika še toliko poguma, ker se ji zdi varnejše doma za pečjo. No, ne obupajmo! Tudi zanjo pride čas, ko si bo upala v široki svet iz ljubelega domačega zavetja!

Ljubi gospod Doropoljski!

Dovolite, da tudi jaz stopim v krog Vaših koticarjev. „Zvonček“ vedno z ve-seljem berem, posebno povest „Kekec na

hudi poti“ mi je všeč. — Moj oče je učitelj in ima „Zvonček“ naročen za šolsko knjiž-nico. Jeseni grem v šolo v Ljubljano, in sicer v realko. Hočem se pridno učiti, da bom delal očetu vedno veselje, ker mi je letos mamica umrla. Prosim odgovora.

Lepo Vas pozdravlja

Viktor Konjar,

učenec v Motniku pri Kamniku.

Odgovor:

Ljubi Viktor!

Joj, mamica Ti je umrla! Kdor nima več matere, ta šele ve, koga je imel, ko mu je mati živela. Tvoj klen, da se hočeš vedno pridno učiti, toliko bolj srčno po-zdravljam, ker boš s tem tudi svojemu očetu lajšal bol, ki ga navdaja ob smrti Tvoje matere. Koristil boš pa največ sa-memu sebi.

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem pristopila v Vaš „Zvon-ček“, zato bi Vam rada pisala nekoliko vrstic, če bi jih dali v svoj kotichek. Stara sem trinajst let. Za učitelja imamo gosp. Grmka. V šolo hodim prav rada. Izurjena sem najbolj v branju, ročnem delu in zemljepisju. Sedaj imamo počitnice. Prav dolgčas mi je po šoli. Prosim, če bi dali te vrstice v svoj kotichek!

Pozdravlja Vas

Pavla Lipovškova,
učenka v Krašnji pri Lukovici.

Odgovor:

Ljuba Pavla!

Počitnice so minile, konec je tudi dol-gemu času! A takega priznanja ne čujem vsak dan, da bi namreč učenka tožila o dolgočasu zaradi počitnic. Ker čujem to od Tebe, verjamem Tvojim besedam, ki govore, da prav rada hodiš v šolo.

Čenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam prvič pišem. Hodim v četrti razred. Najrajši se učim veronauka, zemlje-pisa in zgodovine. — „Zvonček“ berem jako rad: posebno pa Vaš kotichek in „Ke-kec na hudi poti“. Stirinajstega grem s papanom in mamo na Koroško. Ko pridem nazaj, Vam hočem opisati, kako sem tam živel.

Srčne pozdrave Vam pošilja

Bojan Kraut,
učenec IV. razreda v Kamniku.

Odgovor:

Ljubi Bojan!

Upam, da si se že vrnil s Koroškega in da ostaneš mož-beseda, kakor pristoja zavednemu Jugoslovancu! Vsi kotičkarji bodo radi poslušali popis Tvojih doživljanj na Koroškem!

Velecenjeni g. Doropoljski!

Ker sem videla v Vašem kotičku, da Vam nekateri čitatelji pišejo tudi kratke spise, sem se ojunčila tudi jaz in opisala žalosten dogodek v Kapelah. Če Vam ugaja, prosim Vas, da ga priobčite.

Nesreča nikdar ne miruje.

Ta pregovor se dostikrat izpolni. Tudi pri nas v Kapelah se je zgodila pred kratkim velika nesreča. Dva brata dijaka, ki sta bila pri stricu na počitnicah, sta se igrala z orožjem. Vzela sta v roke puški in merila eden na drugega. Nesreča je hotela, da je bila puška od šestnajstletnega Karla nabita, o čemer ni nobeden vedel. Ta je izprožil, nič hudega sluteč, puško — in štirinajstletni brat Tone se je zgrudil mrtev na tla. Karel si je hotel v ubupu vzeti življenje, kar so pa ljudje preprečili. Ne da se popisati žalosti staršev, ki so prišli na pogreb svojega ljubljence. Tudi mi šolarji smo spremili nesrečnega Toneta k zadnjemu počitku.

Z odličnim spoštovanjem Vas pozdravlja
Micika Sevnikova,
Kapele pri Brežicah.

Odgovor:

Ljuba Micika!

Žalostni dogodek, ki nam ga opisuješ, naj služi vsem Zvončkarjem v svarilen zgled in opomin: Ne jemljite nikoli orožja v roke! Ne igrajte se z njim! — Zaradi ne-previdnosti in lahkomišelnosti se je pripetilo že dosti nesreč. Tudi Tone je padel kot žrtev take neprimerne in nevarne otroške igre. — Bodimo vedno oprezní, zakaj resnica je, da nesreča nikoli ne počiva!

Velecenjeni g. Doropoljski!

V „Zvončku“ sem čital, da sprejemate od slovenske mladine pisma. Zato pošiljam tudi jaz svoje pismo, ki je prvo. V šolo hodim rad. Star sem 12 let. V šolo hodim pri Sv. Duhu na Stari gori, in sicer v I. oddelek IV. razreda. Izpričevalo imam dobro.

Najrajši se učim računstva, prirodopisja, zemljepisa, zgodovine in slovnice. Tukaj ob meji smo v vednem strahu, da bi ne pridrli Nemci ali Madžari, a naši hrabri vojaki jim bodo že vzeli pogum. V šoli smo se že učili pisane in tiskane cirilice. Prosim Vas, če se še smem kdaj oglasiti?

Srčno Vas pozdravlja čez hribe in doline naše mlade svobodne Jugoslavije

Josip Čuš.

Odgovor:

Ljubi Josip!

Tvoj strah ni opravičen, saj praviš sam, da bodo naši hrabri vojaki storili svojo dolžnost, ako bi sovražnik izkušal priti v našo državo. Pošteno bi si opekli prste. Sicer sem pa mnenja, da pridejo tudi Nemci in Madžari do spoznanja: Bolje je, da živimo z Jugoslavijo kot dobri sosedí, nego pa da se oziramo nanjo s sovražnimi očmi in neprijateljskimi nameni!

Ljubi gosp. Doropoljski!

Letos se jako dobro učim. Hodim v tretji razred ljudske šole. Prav rada čitam lepe knjige, najrajša pa Vaš „Zvonček“. Poznam tudi gosp. Humka. Imam tudi dve sestrí in dva bratca. Najmlajši bratec je moj Marjanček. Sesticama je ime Milka in Stana. Moj papa je uradnik. Jaz sem najstarejša, imam 9 let. Jaz sem dobila „Zvonček“, moja sestra Milka pa je dobila „Vrtec“ in Angelčka“.

Pozdravlja Vas

Pepica Kerinova
v Krškem.

Odgovor:

Ljuba Pepica!

Moj Marjanček! Kako lepo se to glasi! Videti je, da imaš prav posebno rada svojega ljubega bratca. No, ker si med mladimi najstarejša, gotovo skrbno paziš nanj, da se lepo razvija in napreduje. In Marjanček — ali je tudi on tebi tako naklonjen? Taki možakarji imajo časih svoje muhe!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Komaj sva že letos pričakovala „Zvončka“, ki je vendar došel in še tako lep, da ga vedno pregledujemo. Ne morem Vam popisati, kako sva srečna, ko imava že od velikega srpana doma svojega lju-

bega očeta. Ko se razmere uredijo, naju popelje na Tirolsko in nama pokaže one kraje v gorovju, kjer je bival toliko let. Potem Vam tudi midva popiševa vse, kar bova videla znamenitega.

Lepo Vas pozdravlja

Branko in Medana Beziaj
v Smartnem pri Litiji.

Odgovor:

Ljuba Branko in Medana!

Rad bi vama bil spremljevalec, kadar jo mahnete z očetom na Tirolsko. Koliko lepega in novega bosta videla! Toda jaz ostanem za pisalno mizo, ko bosta vidva gledala veliki svet. Zato pa bom z zanimanjem bral vašin opis, in z menoj vred ga bodo brali z zanimanjem vsi količkarji. Le kmalu se oglasita!

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam pišem pisemce, in sicer je to prvo. Naznanjam Vam, da sem učenec 6. razreda I. oddelka. Med vsemi šolskimi predmeti se najbolj zanimam za prirodoslovje, zemljepis in zgodovino. Seveda s tem ne rečem, da druge zanemarjam. Visoko cenim tudi literaturo. Zato sem si naročil „Zvonček“, ki ga pridno pregledujem in komaj pričakujem prihodnje številke. Te mi le nekoliko olajšajo tožne spomine na solnčno Gorico, iz katere sem pred par leti priromal v Trbovlje kot begunček, misleč, da se kmalu vrnem. Toda prevaral sem se. Podjarmljena in zaslužnjena je ta lepa zemlja, krasota Slovenije, in obupavam nad tem, da bo kdaj rešena.

Ako Vam bo moje pisanje všeč, Vas prosim, izvolite ga vtakniti v svoj kotiček med druga pisma. In ako Vas mogoče s svojo pisavo ne nadlegujem preveč, se še kaj oglasim, ako boste zadovoljni.

S slovanskim pozdravom!

Miroslav Gregorič,
učenec v Trbovljah na Vodl.

Odgovor:

Ljubi Miroslav!

Ne obupavaj! Sedaj je naša Goriška res podjarmljena in zaslužnjena — kakor se glasi v Tvojem pismu — toda trdno moramo biti prepričani, da bo končno Goriška zopet naša, kakor je bila naša od nekdaj! Najzavednejši del našega naroda prebiva tam, in ta se nikdar ne ukloni nasilju

pohlepnega tujca, ki si prisvaja našo lastnino. Pravica je na naši strani! Zaprane meje Jugoslavije gredo daleč tja preko Soče! To resnico imej vedno pred očmi in ne bodi žalosten!

Veselo pozdravlja g. Doropoljski!

Tudi jaz se hočem pridružiti Vašim kotičkarjem. Star sem 12 let. Solo obiskujem pri Sv. Duhu na Stari gori. Za razrednika imamo g. nadučitelja Fursta. Učim se vseh predmetov enako rad, ker so nam vsi potrebni, drugače se jih ne bi učili. Imam tri brate in eno sestro. Čitam rad, a najrajši Vaš „Zvonček“. Jako rad bi se pridružil Vašim Zvončkarjem, a starši mi tega ne dovolijo. Prosim Vas torej, če se smem še kdaj oglasiti.

Srčno Vas pozdravlja Vaš vdani

Ciril Muhič.

Odgovor:

Ljubi Ciril!

Rad bi bil med nami — pa bodi! Ako prosiš svoje starše, Ti naposled vendarle naroče „Zvonček“. Saj praviš, da se vseh predmetov učiš enako rad, torej si gotovo vreden učenec, ki so Te starši lahko veselili. In ne verjamem, da bi Ti ne hoteli napraviti tega veselja.

Dragi gospod Doropoljski!

Dovolite, da se tudi jaz oglasim v Vašem kotičku. Stara sem deset let in hodim v 2. oddelek 2. razreda dvorazredne šole v Stranichah. Jako rada čitam „Zvonček“. Vsak mesec nam ga da g. nadučitelj. Pred 1 letom me je zadela huda nesreča. Umrli je moj dobri oče. Imam še tri brate in tri sestre. Če smem, pišem drugič več. Prosim, priobčite to pismo v svojem kotičku!

Pozdravlja Vas Vaša vdana

Milica Arzenškova.

Odgovor:

Ljuba Milica!

Odvisto je le od Tvoje dobre volje, da mi zopet in tudi več pišeš kakor danes. Delo krepi in razvedri človeka. In tudi Tebi je treba razvedrila, ker Ti je umrl blagi oče.

Gospod Doropoljski!

Mnogo prelepih pisemc sem že čital v Vašem kotičku; tudi g. nadučitelj nam je v nekaterih urah razlagal o Vašem kotičku in nam dal celo Vaš „Zvonček“ prebirati. Zato se hočem tudi jaz danes potruditi in Vam kot učenec napisati pisemce.

Izpolnil sem dvanajsto leto, obiskujem šentjansko ljudsko šolo. Sedaj hodim že v 2. oddelek III. razreda. Obiskoval sem tudi že nemško šolo v Spodnjem Dravogradu. Naš predobri g. nadučitelj se piše Aleksander Alt. Z materjo bivam na Štajerskem le kot goriški begunec, zakaj že 29. junija 1915, sva morala pobegniti iz prekrasne Gorice na zeleno Štajersko. Ali prišel je čas rešitve, in jeseni pojdemo domov. Res je lepa Štajerska ravan; pa le lepša je moja ožja domovina. To pot končujem svoje pismo in željno pričakujem Vašega odgovora v „Zvončku“.

Z odličnim spoštovanjem

Anton Kragelj.

učenec v Št. Janžu pri Spod. Dravogradu.
Odgovor:

Ljubi Anton!

Kam naj leti ptica, ako ne v svoje gnezdo? To vprašanje nam pripoveduje, da vsakega človeka vleče srce v rojstni kraj. Tako tudi Tebe! Povsod je dobro in lepo, a doma je najlepše in najbolje. Umevam Tvoje hrepenenje in samo želim, naj se Ti želje čimprej uresničijo!

Dragi g. Doropoljski!

Sestavila sem pesemco, ki jo Vam pošiljam. Prosim, če bi jo priobčili v svojem kotičku!

Pozdravlja Vas

Vanda Uhliřeva.

Zima.

Zima gleda skozi okna —
vse je belo, da je kaj.
Mi se stiskamo pri peči,
in nas greje čaj.
Kmalu solnce bo žarelo,
zopet pride maj.

Odgovor:

Ljuba Vanda!

Dobro Ti je: stikaš se pri peči in piješ čaj. Zima pa naj razsaja, kolikor hoče! Kadar pa pride maj, se ogrejejo tudi tisti, ki nimajo niti gorkih peči, niti čaja. Naj se kmalu zgodi tako!

Dragi g. Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pismo, ker bi se rad seznanil z Vami. Sestavil sem to-le povest:

Sredi gozda stoji pogorišče hiše, ki je bila nekdanj last gozdarja. Za ženo je imel ribičevo hčer, ki je bila jako skopa in togotna. Nekoč pride k njej berač ter jo prosi milošćine. Žena se razsrdi ter mu zapreti s smrtjo. Ker jo berač še nadalje prosi, vzame žena kosir v roko in udari berača po glavi, da pade takoj nezavesten na tla. Ko je tako dlje časa ležal, ji zavpije na glas: „Preden bo 12. ura, ne boš imela ne hiše in ne moža. Kar boš pa rešila, ti vzamejo razbojniki, tebe pa usmrte.“ — Kar je berač govoril, se je kmalu izpolnilo. Hiša ji je pogorela, mož se je v ognju zadušil, a kar je žena rešila, so ji vzeli razbojniki, ko je bežala po gozdu, njo so pa usmrtili.

Prosim, bodite tako dobri in dajte mojo povest v svoj ljubi kotiček, prosim tudi sliko!

Vljudno Vas pozdravlja prijatelj „Zvončka“

Daniel Havelko.

učenec III. razreda v Krškem.

Odgovor:

Ljubi Daniel!

S svojo povestjo hočeš povedati, da moramo biti do siromakov usmiljenega srca. Ako nismo taki, nas dohiti kazen. No, skopo in togotno gozdarjevo ženo je res doletela huda kazen. — Podobice ne morem porabiti, ker je preslabo narisana.

Hram ob gozdu.

Ob gozdu tam stoji mi hram,
družinica prebiva tam.

Okolo hrama pa je vrt,
kjer raste mnogo vinskih trt.

Nabirajo čebele med
in nosijo domov ga v red.

Sred vrta rožice ra-te par,
ki jih zaliva mlad vrtnar.

Svetozar Hlešić.

Kotičkarji, ki še nisc prišli na vrsto, naj potpre — v prihodnjem letniku se zopet srečamo! Na veselo in mnogobrojno snidenje!